

DE STRIJKKRACHTEN VAN HET KONINGRIJK ITALIE.

(Vervolg van N°. 10, Blz. 646 en Slot.)

II.

Het Italiaansche leger, is, wat de inwendige samenstelling betreft, grotendeels naar het voorbeeld van het Fransche gevormd. Er wordt zeer veel geëxerceerd en veel beschikt over den tijd der officieren en soldaten, zoo als ook de krijgstucht in het algemeen nog streng wordt gehandhaafd. Oudere officieren klagen er echter over, dat door de inlijving van vele voormalige soldaten van GARIBALDI en der onwillige Napolitanen in het actieve leger, de krijgstucht verslapt en de gewillige gehoorzaamheid der manschappen zeer verminderd is. De Italiaan heeft, wel is waar, in het algemeen veel natuurlijke aanleg, is lichamelijk geschikt en goed gevormd; hij leert spoedig exerceren en zijne overige dienstpligten kennen; maar hij heeft eene betrekkelijk langere militaire vorming noodig, eer hij zich gewillig aan de krijgstucht onderwerpt en ook eer hij genoegzaam tegen groote lichamelijke vermoeijenissen gehard is. Italiaansche rekruten exerceren wel veel spoediger dan Poolsche, Hongaarsche of Duitsche, maar worden bij moeilijke marschen, altijd veel spoediger uitgeput dan deze; dit is eene oude daadzaak die men steeds in het Oostenrijksche leger ondervonden heeft.

Volgens de organisatie moet het tegenwoordige Italiaansche leger bestaan uit 68 regimenten linie-infanterie. Elk regiment moet op voet van oorlog 2 veld-bataillons van 1000 man en 1 depôt-bataillon van 600 man tellen. Deze sterkte is tot heden echter nog lang niet verkregen en zal vermoedelijk ook in de eerstvolgende jaren niet verkregen worden.

Indien in dit jaar nog een oorlog met Oostenrijk mogt ontstaan, zal men, in weerwil van alle inspanningen, naauwelijks 120,000 man linie-infanterie te velde kunnen brengen, waaronder dan vele deels niet te vertrouwen, deels lichamelijk te zwakke en jonge soldaten zullen zijn; 20 à 30,000 man zullen dan in de depôts kunnen achterblijven. Ik geloof dat men zelfs dit getal niet volkomen zal bereiken; zeker zal het niet grooter zijn. Er is echter geen gebrek aan officieren en onderofficieren voor de normale sterkte, daar betrekkelijk steeds zeer veel jonge lieden uit de beschaafde standen als vrijwilligers dienst hebben genomen; zoo als dan ook in ge-

heel Italië de burgerstand in de steden veel meer geestdrift toont voor het denkbeeld der Italiaansche eenheid, dan zulks in den regel het geval is bij het landvolk.

Deze Italiaansche infanterie is in het algemeen doeltreffend gekleed, goed gewapend en rijkelijk uitgerust. In de geheele uitrusting heerscht eene groote spaarzaamheid; alle weelde, van welken aard ook, wordt streng vermeden; daarentegen is alles, wat voor den werkelijken oorlog noodzakelijk is, in voldoende hoeveelheid en goede hoedanigheid voorhanden. Men kan hieruit zeer goed zien, dat het ministerie van oorlog te Turijn in al deze zaken veel ondervinding heeft.

Behalve deze infanterie, bestaan er nog 36 bataillons Bersaglieri of jagers, die, wel is waar, met 20,000 man te velde moeten trekken, thans echter op voet van oorlog ter naauwernood eene sterkte van 15 of hoogstens 16,000 man bereiken. Deze Bersaglieri zijn geheel naar het voorbeeld der Fransche *chasseurs* gevormd en bestaan uit krachtige, behendige en flinke soldaten. Zij worden gewoonlijk gerekruteerd uit de bergbewoners der Alpen, Apennijnen, Abruzzzen en der bergen op het eiland Sardinië. Ook nemen vele jonge vrijwilligers uit de steden bij voorkeur dienst bij de bataillons Bersaglieri. De manschappen exerceren en tiraileren goed, zijn zeer marschvaardig, doch schieten in den regel slechts middelmatig, zooals dit in het algemeen bij de meeste Italianen het geval zal zijn. In het zeker treffen worden zij bepaald door de Oostenrijksche jagers overtroffen; overigens geloof ik, dat zij in hunne overige strijdvaardigheid de vergelijking met deze laatsten niet behoeven te schuwen. Hunne bewapening en kleeding is in het algemeen voor hunne dienst voldoende.

De kavallerie moet eigenlijk uit 16 regimenten dragonders, lansiers, chevaux-légers en 1 regiment Hongaarsche huzaren bestaan, doch is lang niet voltallig. Als Italië bij eenen mogelijken oorlog in dit jaar werkelijk 8000 kavalleristen te velde brengt en er buitendien 2000 in de depôts behoudt, zal dit het hoogste getal zijn, dat men zelfs bij de grootste inspanning kan bereiken. Daar bij eenen oorlog in Boven-Italië de kavallerie door het zeer doorsneden terrein slechts eene ondergeschikte rol zal spelen en wel zelden in grootere afdelingen gebruikt zal worden, zoo heeft men in Turijn met voordacht de sterkte van dit zoo kostbaar wapen, betrekkelijk niet zeer verhoogd. Deze kavallerie bestaat uit schoone mannen van een zeer krijgshaftig voorkomen en is vooral in Lombardijë en Napels gerekruteerd. Onder de jongere, gedeeltelijk zeer sierlijke officieren, vormt sedert twee jaar de gegoede Lombardij'sche en Toscaansche, en in den nieuwsten tijd ook de Siciliaansche adel de meerderheid. De paarden zijn betrekkelijk klein, even als zulks bij de Hongaarsche huzaren het geval is. Daaronder bevindt zich een aantal Barbarijsche hengsten, welke de Sardijnische regering van 1858—1859 door een leverancier uit Tunis liet komen. Door het bezit van de Napelsche gewesten, waarin gedeeltelijk eene sterke paardenfokkerij plaats vindt, kan de Italiaansche regering tegenwoordig alle paarden voor het leger rijkelijk en van goede hoedanigheid uit het eigen land aanschaffen, en is nu in dit opzigt geheel onafhankelijk van het buitenland, hetgeen als een belangrijk voordeel kan worden beschouwd. Meer dan de helft der tegenwoordige kavalleriepaarden is afkomstig uit het leger van Koning FRANS II.

Men hecht tegenwoordig te Turijn te regt eene hooge waarde aan eene talrijke en

goede veld- en belegerings-artillerie, en schuwt geene inspanning, om deze in zulk een ruime mate, als slechts eenigzins mogelijk is, daar te stellen. De geschutgieterijen en andere militaire werkplaatsen zijn werkelijk grootsch en leveren een aanzienlijk getal vuurmonden van alle kalibers en infanterie-geweren op. Een niet gering deel der nieuwe leening is tot aanschaffing van deze wapens gebruikt geworden. Men heeft in de tuighuizen van het koninkrijk der Beide Siciliën en verder nog in Ancona, Florence en Modena, zeer vele vuurmonden en een' grooten voorraad munitie gevonden. Een groot gedeelte dezer veroverde wapens was echter verouderd en voldeed niet meer aan de eischen van den nieuweren tijd, waarom men nog in alle geschutgieterijen en militaire werkplaatsen rusteloos bezig is om ze te veranderen. Zoo hoopt men voor dezen zomer 50 veldbatterijen, ter helfte met getrokken vuurmonden naar het laatste Fransche stelsel, mobiel te kunnen maken en bovendien een belegeringspark daar te stellen van 60 à 80 zware Cavalli-kanonnen, wier deugdzaamheid in het beleg van Gaëta moet gebleken zijn.

De sterkte der artillerie zal op 40000 man gebragt worden, maar ik geloof niet, dat het in dit jaar mogelijk zal zijn een zoodanig aantal, werkelijk bruikbare manschappen te verkrijgen. Aan officieren zal wel geen gebrek zijn; want reeds sedert jaren hebben eene menigte beschaafde jonge lieden, die in de polytechnische scholen waren opgevoed en in vreedzame tijden de bouwkunst of andere technische vakken beoefenden, als vrijwilligers dienst genomen bij de artillerie, en leveren vele uitmuntende officieren en onderofficieren op. In het algemeen heb ik de overtuiging, dat juist de artillerie het beste wapen van het Sardinische leger is, daar de Italiaan zeer veel natuurlijke aanleg voor de dienst der artillerie heeft en ook gaarne dienst neemt bij dat wapen. Zoo zijn ook tegenwoordig betrekkelijk zeer veel officieren, onderofficieren en soldaten van de voormalige artillerie van Koning FRANS II bij het Italiaansche leger overgegaan, en bij dit wapen is men veel meer tevreden over hen, dan over de meeste Napolitanen der overige wapens.

Zadels, tuigen, voertuigen van allerlei aard, kortom, alle voorwerpen van uitrusting voor deze betrekkelijk talrijke artillerie zijn, hetzij reeds genoegzaam voorhanden, of zullen in de eerste maanden gereed kunnen zijn. In alle militaire werkplaatsen wordt vooral voor deze uitrusting der artillerie voortdurend met rusteloozen ijver gewerkt. De buskruidmolens zijn gestadig werkzaam, en het is thans een groot voordeel voor den staat, dat men door het bezit van het eiland Sicilië, de beste zwavel van de wereld goedkoop kan verkrijgen. Lood wordt veelal uit Engeland aangevoerd; ijzeren holle projectilen en ook vele zware belegeringsvuurmonden komen uit de groote Zweedsche ijzergieterijen te Motala, waar voortdurend Italiaansche artillerie-officieren aanwezig zijn. Men is voornemens om het voortreffelijke ijzererts, dat men van het eiland Elba verkrijgt, te gebruiken, om grootsche ijzergieterijen voor rekening van den staat aan te leggen; doch tot nu toe is hiervoor geen geld beschikbaar. Paarden en muilezels tot uitrusting der artillerie, kan men nu in voldoende hoeveelheid en hoedanigheid vooral uit het Napelsche gemakkelijk krijgen. Meer dan de helft van de artilleriepaarden, die ik laatstelijk in het Italiaansche leger zag, behoorde tot de vroegere uitmuntende bespanning der batterijen van Koning FRANS II. In het Napelsche en op het eiland Sicilië, zijn thans eenige batterijen ligte bergartillerie in dienst. Het komt mij echter onmogelijk voor, dat, in

weerwil van alle inspanningen, het koninkrijk Sardinië reeds in de eerstvolgende jaren eene zoo sterke artillerie zal kunnen uitrusten, om met gunstigen uitslag de zeer sterke en uitmuntend gearmeerde Oostenrijksche vestingen in Boven-Italië te kunnen belegeren. Deze vestingen zijn zeer uitgebreid, kunnen gedurende vele maanden met goed gevolg weêrstaan, en volgens mijne stellige overtuiging, zal Italië op zichzelf ze nooit kunnen innemen. Hoogere Italiaansche officieren, waarmede ik veel hierover sprak, stemden dit ook volkomen toe, koesterden evenwel de hoop, dat het hun zoude gelukken deze vestingen te omsingelen en zodoende langzamerhand door hongersnood tot de overgave te noodzaken. Zoo lang Oostenrijk niet door groote, weloverlegde en goed geleide omwentelingen in Hongarij, Polen, Dalmatië en Croatië verlamd wordt, zal het steeds troepen genoeg bezitten, om zulk eene insluiting zijner Italiaansche vestingen door de Italianen te beletten.

De Italianen arbeiden tegenwoordig met veel ijver, en zoo als ik van Fransche genie-officieren hoorde, met veel geschiktheid, aan de bevestiging van Alessandria, Gaëta en Ancona.

De genietroepen van het Italiaansche leger moeten op eene sterkte van 40000 man gebragt worden; in dit jaar zal men niet meer dan hoogstens 5 à 6000 man werkelijk bruikbare pionniers en pontonniers te velde kunnen brengen. Alles, wat ik hierboven van de artillerie heb gezegd, geldt ook voor dit wapen. Er is geen gebrek aan bekwame officieren, en binnen eenige jaren zullen ook de noodige manschappen voorhanden zijn, daar de Italiaan dikwijls een zeer geschikt metselaar en werkman is.

De carabinieri of gendarmen van het koninkrijk Italië, bedragen nu ongeveer 16000 man, waarvan er ongeveer 2000 bereden zijn. Doorgaans zijn dit zeer beproefde, in elk opzigt buitengewoon geschikte manschappen; herhaaldelijk hoorde ik de officieren der infanterie en kavallerie klagen, dat men hen hunne beste soldaten ontnam om daarvan carabinieri te maken. In dit korps dienen ook vele Napelsche officieren en soldaten, die grootendeels in Middel-Italië zijn gestationneerd, terwijl de Toscaners en Romagnezen in Lombardij, en de Sardiniërs en Lombardijers in het Napelsche gebied dienst doen. Daar bijna overal in geheel Italië de publieke rust en veiligheid meer of minder verstoord zijn, zoo is deze sterke gendarmerie nauwelijks voldoende, om beiden slechts eenigermate te bewaren en kan voor eenen buitenlandschen oorlog geen man daarvan gemist worden. Ook van de zoogenaamde mobiele nationale garde, die thans eene sterkte van 80,000 man heeft, zal geene enkele compagnie voor den buitenlandschen oorlog gebruikt kunnen worden, daar Palermo, Messina, Napels, Livorno, Ancona, Bologna, Genua, Milaan en zelfs ook Turijn, Bergamo en Brescia, in alle omstandigheden een sterk garnizoen vereischen, om te beletten dat het wilde gepeupel, dat tot buitensporigheden van allerlei aard geneigd is, tot de grofste ongeregelheden overga.

Als Italië in dit jaar den oorlog aan Oostenrijk wilde verklaren, dan zal het, hoog gerekend, met de grootste inspanning van alle krachten, een leger van 170 à 180,000 man linietroepen van de verschillende wapens werkelijk in het veld kunnen brengen. Van dit aantal zullen echter minstens 20,000 man lichamelijk zoo zwak zijn, dat zij dadelijk na de eerste marschen zullen achterblijven, of zoo weinig te vertrouwen zijn, dat zij spoedig deserteren of bij het eerste kanonschot lafhartig wegloopen. Dit

leger zal daarenboven moeten strijden zonder reserve, en zonder de noodige depôts om voltallig te blijven.

Bij deze linietroepen van het veldleger zullen nog de vrijscharen komen, die **GARIBALDI** vormt (1). Deze man, die zich tot nu toe, een uiterst bekwaam generaal voor den kleinen oorlog toonde, wordt in Italië door een aanzienlijk gedeelte der bevolking vergood, en ik twijfel er niet aan, dat zijne oproeping tot vorming van vrijkorpsen veel weerklank zal vinden; men moet echter hiervan geen te hoog gespannen verwachting koesteren. Een groot gedeelte der goede voormalige Garibaldiaansche officieren en soldaten, dient thans bij de linietroepen, en zoo zij deze weder verlaten om bij de vrijkorpsen te dienen, wat velen hunner zeer gaarne zouden doen, dan wordt daardoor de sterkte van het geregeld leger in gelijke mate verminderd. Wil **GARIBALDI** evenwel niet te veel manschappen uit de linie en de mobiele nationale garde nemen, dan zal het hem zeer moeilijk vallen om in korten tijd eenigzins geschikte vrijkorpsen te vormen. Ongeveer honderd voormalige Garibaldiaansche officieren en 5 à 6000 soldaten dienen thans niet in het leger, maar leven verspreid in Italië, en ik geloof dat deze zich dadelijk bij de eerste oproeping van hunnen aanvoerder zouden verzamelen. Indien het dus aan dezen partijganger werkelijk gelukte, in de eerste weken een 30,000 man te verzamelen, en gebrekkig georganiseerd te velde te brengen, dan is dit het grootste getal wat ik hiervoor, volgens mijne naauwkeurige bekendheid van den Italiaanschen toestand, berekenen kan. Deze korpsen zullen dan wel zeer vele jonge lieden uit de hoogere standen, vooral ook studenten, kunstenaars enz., bevatten, doch voor 't overige zeer gebrekkig georganiseerd zijn. Zij zullen door die gebrekkige organisatie en door hunne uiterst slechte krijgstucht, allerminst geschikt zijn voor groote veldslagen en voor den belegeringsoorlog, maar alleen bruikbaar zijn voor den kleinen oorlog.

Zoo zal, alles en alles gerekend, de sterkte der geregelde troepen en der vrijkorpsen te zamen, niet veel meer dan 200,000 man bedragen, in 't geval Koning **VICTOR EMMANUEL** werkelijk de wenschen der oorlogzuchtige partij vervulde. Hier-tegen is Oostenrijk volkomen bestand, en door zijne sterke vestingen gesteund, kan het, volgens mijne innigste overtuiging, zijne tegenwoordige bezittingen in Boven-Italië volkomen verdedigen met 120 à 140,000 man, indien het slechts eenigermate voor goede aanvoeders zorgt en den oorlog met geestkracht voert. De generaal **V. BENEDEK**, die thans in Boven-Italië het bevel voert, schijnt mij toe, naar alles wat ik van hem gehoord heb, de geschikte man hiervoor te zijn.

Indien Italië den oorlog verklaart, dan zal, naar al hetgeen ik hiervan te Turijn vernam, Koning **VICTOR EMMANUEL** waarschijnlijk het opperbevel voeren en den generaal **LA MARMORA**, tot chef van zijnen staf kiezen. De troepen zouden denkelijk in 4 groote korpsen verdeeld worden, en **GIALDINI**, **FANTI**, **DELLAROVERE** en **GARIBALDI** daarover het bevel voeren. De aanval zou van verschillende zijden plaats hebben; er zouden landingen op de Dalmatische kust en boven aan het einde der Adriatische zee plaats hebben, om den belangrijken spoorweg, die over Nabresina naar Triëst loopt, te vermeesteren. Waarschijnlijk zouden voor deze laatste onderne-

(1) Men bedenke steeds dat dit stuk vóór de jongste gebeurtenissen geschreven werd.

mingen, vrijkorpsen, onder de generaals NINO-BIXIO, KLAPKA en TÜRRE, gebezigd worden.

De hoogere officieren van het Italiaansche leger behooren grootendeels niet tot de oorlogspartij, en zien volkomen in, dat Italië tot nu toe nog buiten staat is om aan het Oostenrijksche leger het hoofd te bieden. Koning VICTOR EMMANUEL hecht voor zich-zelf niet het minst aan het bezit van Venetië, en hij wil zijn rijk niet vergrooten, omdat de zorgen der regering er slechts door vermeederen. Hij haat evenwel den Keizer FRANS JOZEF persoonlijk, en heeft veel militaire eergierigheid, waardoor hij aan de voorstellen der oorlogspartij welligt zou kunnen toegeven. Algemeen worden hem veldheerstalenten ontzegd; maar hij bezit grooten persoonlijke moed, is bij het leger zeer bemind en kan teregt *sabreur* genoemd worden.

De Kroonprins HUMBERT, die in dit jaar meerderjarig wordt, volgt geheel het voetspoor zijns vaders; hij is wild, eergierig, zeer vrijzinnig, en zoude gaarne spoedig de riddersporen in den eersten strijd verdienen.

Ten slotte herhaal ik nogmaals de volgende stellingen, waarvan de tijd de juistheid zal doen blijken:

I. Het koninkrijk Italië is nog niet in staat met Oostenrijk in het strijdperk te treden en zal in eenen strijd spoedig overwonnen worden, zoo het daarbij geen magtige vreemde hulp verkrijgt, hetzij door Frankrijk, of door eene grootsche Europeesche omwenteling.

II. Hoe langer het koninkrijk in zijnen tegenwoordigen toestand blijft, des te sterker zal het met der tijd worden. De thans nog wederspannige gewesten uit Zuidelijk en Middel-Italië, zullen zich allengs onderwerpen en de jeugd van alle standen meer en meer met het denkbeeld van een groot, éénig rijk Italië, opgroeiën. Over 5 jaren zal het Italiaansche leger 100,000 goede soldaten meer dan thans, en over 10 jaren de dubbele sterkte hebben. Ik kan niet beoordeelen of de geldmiddelen voldoende zullen zijn. Men heeft mij echter te Turijn gezegd, dat de verkoop der staatsdomeinen en der kloostergoederen, waartoe de staat in geval van nood zou overgaan, minstens 1000 millioen francs voor de staatskas zou opleveren.

III. Zonder magtige, vreemde hulp van eene buitenlandsche mogendheid, zullen de verjaagde regtmatische Vorsten van Toscane, Parma, Modena en Napels moeilijk ooit weder hunne troonen herwinnen, daar de binnenlandsche, werkelijk geestkrachtige conservatieve partij, gedeeltelijk te zwak ia getal, gedeeltelijk onderling te verdeeld is, om zonder buitenlandsche hulp den strijd tegen de krijgsmagt van Italië te kunnen ondernemen.

IV. De tegenwoordige legitimistische vrijkorpsen, of zoo als men ze noemt, de *brigantini*, in verschillende gewesten van het Napelsche vastland, hebben nu, in vredes-tijd, geen ander resultaat, dan dat zij aan Koning VICTOR EMMANUEL jaarlijks ongeveer 200 soldaten en eene aanzienlijke som gelds kosten.

V. Ingeval Italië eenen buitenlandschen oorlog mogt voeren, kunnen deze legitimistische guerilla's in Napels van het grootste gewigt zijn en belangrijke uitkomsten verkrijgen. Zoodra Italië den oorlog aan Oostenrijk heeft verklaard, moet de legitimistische partij in geheel Italië eensgezind opstaan en krachtig handelen; dan heeft zij eenige kans op gunstig gevolg; alle opstanden en oproeren vóór dien tijd, helpen niets en doen dikwijls meer kwaad dan goed. Het lot van Napels zal

niet dáár, maar op een slagveld in Boven-Italië tegen Oostenrijk beslist worden.

VI. Ik zou het als een groot geluk voor de legitimistische partij in geheel Italië beschouwen, als VICTOR EMMANUEL onbezonnen genoeg ware om reeds in dit jaar den oorlog aan Oostenrijk te verklaren, zonder dat het volkomen verzekerd was van Frankrijks magtige hulp. Ik geloof echter niet, dat dit geschieden zal, omdat men in Turijn den werkelijken toestand zeer goed inzielt.

KAVALLERIE AANGELEGENHEDEN.

(INGEZONDEN.)

De kavallerie is niet wat zij zijn moest en wat zij zijn kon. Deze overtuiging is sedert lang de onze, en het meerendeel der officieren van het wapen, zal met dit ons gevoelen instemmen.

Met regt mag men vragen, wat kan de oorzaak daarvan zijn? Hoe is het mogelijk, dat bij een goed bestuur een der kostbaarste wapens niet in dien staat is, waarin men regt heeft te verlangen dat het behoort te zijn. Wij zullen trachten onze denkbeelden over deze punten uiteen te zetten, ten einde voor het minst de zelfvoldoening in ons zij, van te hebben gedaan wat in ons vermogen was, om tot den wederopbouw van de kavallerie mede te werken.

Vooraf verzoeken wij, dat men dit ons geschrijf niet beschouwe als voort te vloeijen uit bedilzucht, uit een geest van afkeuring, uit waanwijsheid of dergelijke schoone zaken, waarmede in den regel de beschouwingen van minderen bestempeld worden; maar dat men het aanmerke als eene poging om de gebreken aan te wijzen, die naar onze overtuiging bestaan, ten einde daardoor tot verbetering van het zieke wapen te geraken.

De kavallerie is niet wat zij zijn moest. Zij heeft eene formatie op voet van vrede; ook de formatie op voet van oorlog is vastgesteld, en daarmede is de zaak afgedaan voor wie zijne overtuiging uit de papieren putten moet; voor hem is de zaak geregeld; maar hij die in de gelederen dient, vraagt zich dagelijks af: hoe heeft men toch een dergelijke formatie kunnen aannemen, zonder tevens de middelen te verschaffen om de formatie op voet van vrede voltallig te doen blijven.

Zoo als de regimenten over het algemeen *nu zijn*, gelooven wij niet, dat men per regiment twee voltallige eskadrons op voet van oorlog kan laten marscheren. Dit moge sterk gesproken schijnen, doch, als bevestiging daarvan, beantwoorde men slechts de vraag: Wat is er in 1861 in de legerplaats van Milligen gebragt kunnen worden, en wat was er toen in de depôts achtergebleven? — En hoe luidt het antwoord: de eskadrons moesten aangevuld worden uit dezulken die niet naar het kamp gingen; elk regiment kreeg een hoofdofficier van een der niet kamperende regimenten, om ten minste een manoeuvre-regiment te doen verschijnen. Het natuurlijk gevolg was: gebrek aan eenheid in de eskadrons en geen genoegzaam moreel overwigt van den vreemden hoofdofficier bij den hem onbekenden troep. De groote